

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo devět

Jeff Pippenger

2025-12-11

Číslo devět

Dospěl jsem v tomto úvodu ke knize Joel k bodu, kdy stručně shrnu některé body z prvních osmi článků a vymezím, co bychom nyní měli od knihy Joel očekávat, když se jí budeme zabývat přímočařeji, a pak ovšem také, co to má společného s bitvami u Ráfie a Pania z Daniel 11,11–16?

Položili jsme důraz na píseň o vinici, neboť „zkušenost“ je prorocky znázorněna „písni“. To je jedna z charakteristik sto čtyřiceti čtyř tisíc, když zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu, což je jednoduše Janův způsob, jak znázornit Izajášovu píseň o vinici. Každý z hlavních proroků začíná svou knihu odsouzením Izraele za jeho vzpouru, anebo byste mohli říci, že každý z hlavních proroků nejprve zpívá píseň o vinici. Tvrdím, že Joelova píseň o vinici v první kapitole je jedním z nejdůležitějších zjevení o písni o vinici. Nemohl bych říci, zda mám pravdu či nikoli, avšak důvod, proč jsem o tom přesvědčen, spočívá v tom, že prorocké souvislosti symbolicky znázorněné v knize Joelově se jeví jako klíč, anebo snad jako osa pro několik paprsků. Joelovo svědectví se nejen spojuje s ostatními souběžnými liniemi, ale zdá se, že také stanovuje výchozí bod, zvláště skrze symboliku zničené vinice v první kapitole, přičemž následující dvě kapitoly označují jak dobu zkoušky obrazu šelmy ve Spojených státech, tak i dobu zkoušky obrazu šelmy pro svět. A to vše je zasazeno do kontextu vinice, a vinice není živou vinicí — nedostává-li déšť.

Rovněž jsme položili důraz na prorocké období, které je znázorněno symbolem „jak dlouho?“ Cítil jsem potřebu připomenout tento dříve stanovený princip o „jak dlouho?“, abych zdůraznil „vrcholový kámen“, který byl a je také základem a úhelným kamenem. Konečné plné rozvinutí poselství Půlnočního volání, které nyní probíhá, je „vrcholový kámen“. Na základě těchto základů je tento vrcholový kámen Millerovými klenoty, zářícími desetkrát jasněji než na počátku.

Na základě Božích „podivuhodných skutků“ je závěrečným kamenem chvíle, kdy jeho lid přechází ze zkušenosti laodicejské do zkušenosti filadelfské; tehdy se tento lid stává osmým, který je ze sedmi, a zároveň přechází z církve bojující do církve vítězné. Tento přechod je závěrečným kamenem. Přechod je uskutečněn tehdy, když Boží lid slyší a vidí poselství „závěrečného kamene“ a je podivuhodné v jejich očích. Poselství závěrečného kamene je vyvrcholením, neboť spojuje všechny symbolické pravdy o „závěrečném kameni“ dohromady. Poselství „sedmi časů“ bylo Millerovým základním kamenem a mělo se stát milleritským závěrečným kamenem. Letnice byly závěrečným kamenem letničního období, stejně jako Půlnoční volání bylo závěrečným kamenem milleritského hnutí prvního a druhého anděla.

Jako vyvrcholení či korunující kámen šestačtyřicetiletého období, v němž Kristus budoval milleritský chrám prvního a druhého anděla, měl se tento korunující kámen stát základním kamenem pro Kristovo dílo budování chrámu sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tento základní kámen byl

vztyčen roku 1844 jako světlo, které má osvěcovat stezku k nebi, a z tohoto důvodu se Boží lid na konci světa má vrátit ke „starým stezkám“, aby našel odpočinutí. Jestliže a když se vrátí k průkopnickým dějinám milleritů, zjistí, že poselství Půlnočního volání bylo vyvrcholením základní historie. Půlnoční volání bylo projevem vylití Ducha svatého. Když se duše vrátí ke „starým stezkám“ a nalezne „jasné světlo“, které bylo vztyčeno na počátku čili v základním bodě stezky, nalezne Půlnoční volání, které Jeremiáš označuje jako „odpočinutí“.

„Na počátku cesty za nimi bylo vztyčeno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo zářilo po celé délce cesty a osvěcovalo jejich nohy, aby neklopýtli.

„Dokud měli svůj zrak upřen na Ježíše, který byl právě před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří zmalomyslněli a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tehdy je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Jiní pak pošetile zapírali světlo za sebou a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechalo jejich nohy v naprosté temnotě, a oni klopýtali, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a zlého světa pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Závěrečný kámen dějin milleritského hnutí je základním kamenem dějin sto čtyřiceti čtyř tisíc. Od počátku tří andělů v roce 1798 až do doby, kdy bude církev vítězná vztyčena v naplnění očištění svatyně při nedělním zákoně, je stezka osvětlena poselstvím Půlnočního volání; neboť toto podobenství pojednává o adventismu a o tom, jak Bůh povolává lid, aby dokonale odrážel Jeho charakter, když se během krize nedělního zákona pro lidstvo uzavírá doba milosti.

Na cestě vede Ježíš a nadále ji osvětluje tím, že pozvedá svou slavnou pravici. Na začátku cesty je tedy jasné světlo a jasné světlo vede i ke konci cesty. Ježíš jako Alfa a Omega znázorňuje konec počátkem, takže světlo na obou koncích cesty je poselstvím Půlnočního volání.

První anděl přišel v roce 1798 a oznámil, že přišla hodina Jeho soudu: „Řka ... přišla hodina soudu jeho.“ Hodina soudu přišla v roce 1798, a když započala, začalo i manželství mezi Kristem a Jeho novou nevěstou — filadelfské milleritské adventistické hnutí. Kristus měl vstoupit v manželství 22. října 1844 a od roku 1798 do roku 1844 byla nevěsta připravována. Nevěsta byla filadelfská, neboť na Kristově nevěstě nebylo žádného odsouzení, protože se připravila — byla čistá. Oznámení soudu je oznámením manželství na jeho počátku v roce 1798, které dospělo ke svému završení v roce 1844.

Základním světlem a světlem vrcholového kamene pro milleritské hnutí bylo poselství ohlašující svatbu — poselství Půlnočního volání. Půlnoční volání bylo základem i vrcholovým kamenem dějin prvního a druhého anděla stejně jako dějin milleritského hnutí a vrcholový kámen dějin milleritského hnutí je základním kamenem dějin sto čtyřiceti čtyř tisíc a zároveň i jejich vrcholovým kamenem. Stavba chrámu je dokončena, když je osazen vrcholový kámen, a dílo osazování tohoto posledního „podivuhodného“ kamene začalo v červenci 2023.

Existují různá prorocká naplnění, která budou tvořit vrcholový kámen, avšak vrcholový kámen také představuje vyvrcholení poselství. Letnice byly vrcholovým kamenem poselství letničního

období, právě tak jako světlo „sedmi časů“, které přišlo skrze pero Hiram Edsona v roce 1856, bylo zamýšleným vrcholovým kamenem Millerova poselství, neboť první základní pravdou, kterou Miller objevil, bylo „sedm časů“. V roce 1856 se odmítnutí nového světla pravdy vrcholového kamene rovnalo volbě zemřít na poušti Laodiceje, tak jako to po dobu čtyřiceti let činil starověký Izrael. To určuje červenec 2023 jako rok 1856, bod obratu od Filadelfie k Laodiceji v dějinách milleritského hnutí a zvrát od Laodiceje k Filadelfii v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc. Kristus si v roce 1844 nevzal za manželku nečistou ženu, neboť byla filadelfská, a při nedělním zákoně si vezme nevěstu z Filadelfie. Nejprve se však musí připravit. Jsi připraven?

Neboj se, malé stádce; neboť se zalíbilo vašemu Otci dát vám království. Lukáš 12,32.

Dne 22. října 1844 si Pán vzal za nevěstu tu, kterou připravil, aby Ho následovala do dějin třetího anděla a do všeho, co třetí anděl představuje; avšak do roku 1863 byly dějiny třetího anděla odvedeny do pouště Laodiceje. Dějiny od roku 1844 do roku 1863 představují období třetího anděla, a tak poskytují znázornění pošetilých panen v časovém období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Panny jsou pšenice a koukol, kteří jsou oddělováni poselstvími předobraznými anděly — neboť právě andělé vykonávají dílo oddělování.

„Poté jsem uviděla třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: ‚Strašlivé je jeho dílo. Hrozné je jeho poslání. Je to anděl, který má oddělit pšenici od koukolu a zapečetit neboli svázat pšenici pro nebeskou stodolu. Tyto věci by měly zcela zaměstnávat celou mysl, veškerou pozornost.““
Early Writings, 119.

Poselství tři andělů ze čtrnácté kapitoly Zjevení je poselstvím pozdního deště, které rozděluje a spojuje obě třídy.

„Janovi byly otevřeny výjevy hlubokého a strhujícího významu ze zkušenosti církve. Spatřil postavení, nebezpečí, zápasy i konečné vysvobození Božího lidu. Zaznamenává závěrečná poselství, která mají dovést žně země k dozrání, buď jako snopy pro nebeskou sýpku, nebo jako otýpky pro ohně zkázy. Byly mu zjeveny předměty nesmírné důležitosti, zvláště pro poslední církev, aby ti, kdo se mají obrátit od bludu k pravdě, byli poučeni o nebezpečích a zápasech, které je čekají. Nikdo nemusí zůstat ve tmě, pokud jde o to, co přijde na zemi.“
The Great Controversy, 341.

Jsou to „slova pravdy“, která jsou v této generaci „závěrečnými poselstvími, jež mají dovést úrodu k dozrání“ a která oddělují obě skupiny. Toto dílo je také dílem „muže s kartáčem na nečistotu“ z Millerova snu.

„Jeho věječka jest v ruce jeho, a dokonale vyčistí humno své a shromáždí pšenici svou do stodoly.“ Matouš 3,12. To byl jeden z časů očišťování. Slova pravdy byly plevy oddělovány od pšenice. Protože byli příliš marniví a samospravedliví, než aby přijali napomenutí, příliš milující svět, než aby přijali život pokory, mnozí se od Ježíše odvrátili. Mnozí dosud činí totéž. Duše jsou dnes zkoušeny tak, jako byli zkoušeni ti učedníci v synagoze v Kafarnaum. Když pravda doléhá na srdce, vidí, že jejich životy nejsou v souladu s vůlí Boží. Vidí potřebu úplné změny v sobě samých; nejsou však ochotni ujmout se díla sebezapření. Proto se hněvají, když jsou jejich hříchy odhaleny. Odcházejí pohoršeni, právě jako učedníci opustili Ježíše a reptali:

„To je tvrdá řeč; kdo ji může slyšet?““ Touha věků, 392.

Počínaje velkým zklamáním roku 1844 představují mezníky a události až do roku 1863 dějiny od 11. září až po nedělní zákon. Ptáte se, proč je rok 1844 roven 11. září?

Spisy sestry Whiteové jasně ukazují, že třetí anděl přišel 22. října 1844, avšak také přišel v roce 1888, který je předobrazem 11. září. Ještě důležitější je, že všichni proroci vyčleňují právě dějiny od 11. září až po nedělní zákon, takže nejde o svědectví dvou nebo tří, nýbrž o sjednocené svědectví každého svědka z Božího slova, že období od 11. září do nedělního zákona je dobou, v níž se naplňuje „účinek každého vidění“.

Dějiny příchodu a završení třetího anděla probíhaly od roku 1844 do roku 1863 a představují období podivuhodných Božích skutků od 11. září až po nedělní zákon. Tyto dějiny jsou rovněž znázorněny obdobím 1840 až 1844 a v této linii je rok 1840 alfou a rok 1844 omegou. V linii let 1844 až 1863 je rok 1844 alfou a rok 1863 omegou. Rok 1844 je zároveň alfou i omegou.

Kříž se shoduje s rokem 1844 a Alfa i Omega prolil na kříži svou krev. Od 11. září (1840) nacházíme v desáté kapitole Zjevení předložené dějiny, které začínají tím, že Jan v roce 1840 jí malou knihu, a poté zklamáním v jeho žaludku v roce 1844. Jedení je počátek; žaludek označuje konec. Poslední verš desáté kapitoly představuje tyto dějiny jako opakované v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc.

I vzal jsem tu malou knihu z ruky anděla a snědl ji; a v mých ústech byla sladká jako med; avšak jakmile jsem ji snědl, zhořklo mi v břiše. I řekl mi: Musíš opět prorokovat před mnohými národy, kmeny, jazyky i králi. Zjevení 10,10.11.

Desátá kapitola Zjevení a druhá kapitola Abakuka představují dvě kapitoly, které vydávají svědectví o prorockém období od roku 1840 do roku 1844. Dějiny let 1844 až 1863 začínají mezníkem zklamání, po němž následuje rozptýlení, po kterém pak následuje shromáždění. V tomto období se prorocká historie dvou Abakukových tabulí uzavírá tehdy, když byla druhá tabule vytištěna roku 1849 a vydána v zahraničí roku 1850. Období Abakukových tabulí trvalo od května 1842, kdy byl vydán diagram roku 1843, a prorocké období skončilo tam, kde začalo, vydáním jedné ze dvou Abakukových tabulí. Diagram z roku 1843 je alfa a diagram z roku 1850 je omega.

V roce 1856 napsal Hiram Edson sérii článků, které posunuly chápání „sedmi časů“ Williama Millera na novou úroveň. Edsonovo dílo bylo omegou Millerova díla a přivedlo Millerovu základní pravdu do postavení vrcholového kamene, který měl zmocnit Boží lid. Millerovo světlo o „sedmi časech“ bylo alfou a Edsonovo světlo o „sedmi časech“ bylo omegou.

V roce 1863 se toto hnutí proměnilo v církev, která nakonec ze svého vlastního těla zrodí hnutí, stejným způsobem, jako millerité vyšli z protestantů, a právě tak, jako učedníci vyšli z judaismu do křesťanství a jako Jozue a Káleb vzešli z lidu dřívější smlouvy, jenž byl předurčen zemřít na poušti.

V téže historii (1844 až 1863) prochází republikánský roh šelmy ze země souběžným zápasem, který nakonec propuká v občanskou válku, jež podle shody všech historiků dosáhla svého středu

roku 1863 Lincolnovým Prohlášením o emancipaci. Lincoln představuje prvního republikánského prezidenta, který složil prezidentskou přísahu po do té doby nejhorším demokratickém prezidentovi v dějinách. Později byl zavražděn. Všechny tyto prorocké charakteristiky i další se opakují u posledního republikánského prezidenta.

Období od roku 1844 do roku 1863 zahrnovalo rozptýlení a shromáždění. Rok 1863 představuje nedělní zákon, takže rozptýlení, k němuž došlo v roce 1844, je jediným rozptýlením až do roku 1863, kdy byli laodicejští adventisté sedmého dne rozptýleni do pustiny Laodiceje. Rok 1844 přinesl rozptýlení a rok 1863 přinesl rozptýlení, a tím dosvědčují skutečnost, že tato historie je určeným prorockým symbolem, neboť začíná alfa rozptýlením v roce 1844 a končí omega rozptýlením v roce 1863. První rozptýlení přišlo 18. července 2020 a konečné omega rozptýlení se naplní při nedělním zákonu.

„Přichází doba, kdy budeme odděleni a rozptýleni, a každý z nás bude muset obstát bez výsady společenství s těmi, kdo mají stejně drahou víru; a jak můžete obstát, není-li Bůh po vašem boku a nevíte-li, že vás vede a řídí?“ Review and Herald, 25. března 1890.

Nestačí, aby Bůh stál „po tvém boku“; musíš také „vědět, že tě vede a řídí“. Tato skutečnost je předmětem proroctví, vyjádřeným různými obraty založenými na tom, kdy „poznáte Hospodina“.

Budete jíst hojně a nasytíte se a budete chválit jméno Hospodina, svého Boha, jenž s vámi jednal podivuhodně; a můj lid nebude nikdy zahanben. A poznáte, že já jsem uprostřed Izraele a že já jsem Hospodin, váš Bůh, a žádný jiný; a můj lid nebude nikdy zahanben. ... Tak poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh, přebývající na Siónu, na své svaté hoře; tehdy bude Jeruzalém svatý a nebudou jí již více procházet cizinci. Joel 2,26.27; 3,17.

Když je Jeruzalém svatý, je církví vítěznou, neboť církev bojující je vymezena jako církev složená z pšenice a koukolu; a když „už nebudou procházet cizinci“ „Jeruzalémem“, Boží lid „pozná“, „že vede a řídí“. Poznávají, neboť jsou to ti, kteří naplnili modlitbu „sedmkrát“, což zahrnuje vyznání, že Bůh vás jako laodicejského nevedl; avšak když se změníte ve filadelfského, poznáte, „že vede a řídí“ a že Bůh je „uprostřed Izraele“.

Alfa rozptýlení (zklamání) z 19. dubna a omega rozptýlení (zklamání) z 22. října je vyznačeno první oficiální publikací po velkém zklamání z 22. října. Publikování je v milleritské historii i v prorockých dějinách Spojených států prorockým ukazatelem, takže první věc oficiálně publikovaná po roce 1844 je mezníkem těchto dějin a tento mezník označuje rozptýlení.

1847—Rozptýlený ostatek v cizině

„Slovo pro ‚malé stádce‘.“

„Následující články byly napsány pro The Day-Dawn, který vydával v Canandaigue ve státě New York O. R. L. Crosier. Protože však tento list nyní nevychází a protože nevíme, zda bude znovu vydáván, někteří z nás v Maine pokládají za nejlepší, aby byly předloženy v této podobě. Přeji si obrátit pozornost ‚malého stádce‘ k těm věcem, které se velmi brzy stanou na této zemi....“

„Čtenář si jistě povšiml, že do spisu A Word to the ‘Little Flock’ byla zařazena tři sdělení z pera paní E. G. Whiteové.“

„Druhým sdělením od paní Whiteové, nacházejícím se na stranách 14–18, je záznam jejího prvního vidění pod názvem K ostatku rozptýlenému v cizině. Tento text byl napsán 20. prosince 1845 jako osobní dopis Enochu Jacobsovi a příjemce jej poprvé uveřejnil v The Day-Star ze dne 24. ledna 1846. Poté byl 6. dubna 1846 Jamesem Whitem a H. S. Gurneyem znovu vytištěn ve formě letáku. Znění, jak se objevuje v A Word to the ‘Little Flock’, je, s výjimkou drobných redakčních úprav a doplněných biblických odkazů, totožné s úplným záznamem vidění, jak byl poprvé otištěn.“ James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

Rok 1844 označuje příchod anděla a zklamání. Roku 1845 je sepsáno první vidění a roku 1846 je vydáno. První vidění je určeno „ostatku rozptýlenému po světě“. Pochybuji, že neprovdaná dospívající prorokyně při sepisování svého prvního vidění věděla, že prorockou charakteristikou „ostatku“ je, že tento ostatek z prorocké nutnosti musí být „rozptýlen po světě“ jako jedna z charakteristik sto čtyřiceti čtyř tisíc. Roku 1846 byli Whiteovi oddáni, čímž se Elleno příjmení změnilo na Whiteová. Téhož roku začali Whiteovi zachovávat sobotu sedmého dne. Roku 1846 je smlouva označena za dovršenou, prorocké manželství, které započalo roku 1844, bylo roku 1846 naplněno, a roku 1847 je vytištěna a rozeslána první oficiální publikace.

květen 1850

„MILÝ ČTENÁŘI — mým cílem v tomto přehledu bylo odhalit blud ve světle posvátné pravdy....“

„Předkládáje toto malé dílo rozptýlenému stádu, splnil jsem vůči němu v tomto ohledu svou povinnost; kéž Bůh připojí své požehnání. Amen.“ James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Publikace Jamese Whitea ukazuje, že jeho posluchačstvo bylo dosud rozptýleným stádcem, avšak zároveň představuje obhajobu soboty sedmého dne. Toto je poselství třetího anděla v jeho počátcích, pokud jde o chápání soboty a třetího anděla v rámci milleritského adventismu. Bylo to vydáno v témže roce, kdy byla vydána tabule z roku 1850, a společně představují pozvednutí Hospodinova vojska pro blížící se krizi nedělního zákona. Ježíš vždy znázorňuje konec skrze počátek a ti, kteří předkládali poselství v roce 1844 a používali tabuli z roku 1843, předobrazovali ty, kteří budou předkládat poselství za použití tabule z roku 1850. Na počátku období dvou tabulí Abakukových hlásali muži poselství dané hodiny ve spojení s Abakukovou tabulí a v roce 1850 James White předkládá poselství třetího anděla spolu s tabulí z roku 1850. Tato tabule byla zhotovena bratrem Nicholsem v období roku 1849, v době, kdy James a Ellen Whiteovi žili u bratra Nicholse. James White byl přímo spojen s přípravou tabule z roku 1850 a v tom roce začal hlásat poselství třetího anděla.

„Dne 23. září [1850] mi Pán ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu, a že úsilí musí být v tomto čase shromažďování zdvojnásobeno. V době rozptýlení byl Izrael zasažen a rozerván; nyní však v době shromažďování Bůh svůj lid uzdraví a obváže jeho rány. V době rozptýlení mělo úsilí vynakládané k šíření pravdy jen nepatrný účinek, vykonalo

jen málo nebo nic; avšak v době shromažďování, když Bůh vztáhl svou ruku, aby shromáždil svůj lid, bude mít úsilí o šíření pravdy zamýšlený účinek. Všichni mají být v díle jednotní a horliví. Viděla jsem, že je ostudou, aby se kdokoli odvolával na dobu rozptýlení jako na příklad, který by nás měl nyní řídit v době shromažďování; neboť kdyby Bůh pro nás nyní nečinil více, než činil tehdy, Izrael by nikdy nebyl shromážděn. Je stejně nutné, aby pravda byla zveřejňována v časopise, jako aby byla kázána.“ Review and Herald, 1. listopadu 1850.

„Názor, že Pán ‚podruhé vztáhl svou ruku, aby znovu získal ostatek svého lidu,‘ na straně 74 se vztahuje pouze na jednotu a sílu, které kdysi existovaly mezi těmi, kdo očekávali Krista, a na skutečnost, že začal svůj lid znovu sjednocovat a pozvedat.“ Early Writings, 86.

Sestra Whiteová v Early Writings komentuje pasáž z Review and Herald v souvislosti s tím, že použila slova proroka Izajáše, když řekla: „Pán mi ukázal, že podruhé vztáhl svou ruku, aby získal zpět ostatek svého lidu.“ Svou ruku vztáhl v roce 1850. Když tento lid shromáždil do Nejsvětějšího místa 22. října 1844, stalo se tak na závěr rozptýlení trvajícího od roku 677 př. Kr. do 22. října 1844. Doslovný Juda, přebývající v doslovné přeslavné zemi, byl rozptýlen po 2520 let v souladu se „sedmi časy“ z Leviticus dvacet šest v roce 677 př. Kr. Na konci 2520 let byl duchovní Izrael shromážděn 22. října 1844 a ihned nato byl rozptýlen; toto rozptýlení skončilo, když Pán podruhé vztahuje svou ruku. V oné pasáži je shromažďuje podruhé, aby vykonal dvě věci: „obvázal rány svého lidu“ a „pozdvihl“ svůj lid.

„Potom jsem spatřila třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: ‚Strašlivé je jeho slovo, hrozný je jeho úkol. Je to anděl, který má oddělit pšenici od koukolu a zapečetit či svázat pšenici pro nebeskou stodolu.‘ Tyto věci by měly zaměstnat celou mysl, veškerou pozornost. Znovu mi byla ukázána nezbytnost toho, aby ti, kdo věří, že nyní máme poslední poselství milosti, byli odděleni od těch, kdo denně přijímají či vstřebávají nové bludy. Viděla jsem, že ani mladí, ani staří by neměli navštěvovat shromáždění těch, kdo jsou v bludu a temnotě. Anděl řekl: ‚Ať mysl přestane prodlévat u věcí, z nichž není užitek.‘“ Manuscript Releases, svazek 5, 425.

Druhé shromáždění, které začalo roku 1850, předobrazovalo zapečetění (svázání) Božího lidu, když je vyzdvižen „pozvednut“ jako prapor. Rok 1850 určuje dobu, kdy Pán shromažďuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Z prorocké nezbytnosti museli být před svým shromážděním rozptýleni. Proto „tři a půl dne“ ze Zjevení 11,11, které symbolizují 1260, což je polovina z 2520, představují rozptýlení, jež následovalo po 18. červenci 2020. Zjevení 11,11 představuje druhé shromáždění těch, kdo mají tvořit sto čtyřicet čtyři tisíc, a prapor, který je pozvednut k národům, jak je vyloženo v Izajáši 11,11!

A v onen den bude kořen Jišajův, jenž bude stát jako praporec národů; k němu se budou utíkat pohané, a jeho odpočinutí bude slavné.

I stane se v onen den, že Panovník znovu, podruhé, vztáhne svou ruku, aby vykoupil ostatek svého lidu, který zůstane, z Asýrie a z Egypta, z Patrůsu a z Kúše, z Élamu a ze Šineáru, z Chamátu a z ostrovů moře.

A vztyčí korouhev pro národy, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírání od čtyř končin země. Izajáš 11,10.11.12.

V roce 1850 Hospodin podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil lid, který předkládal poselství třetího anděla ve spojení s poselstvím Půlnočního volání, jak je znázorněno na dvou tabulích Habakukových. V červenci 2023 Hospodin podruhé vztáhl svou ruku, aby shromáždil lid, který předkládal poselství třetího anděla ve spojení s poselstvím Půlnočního volání, jak je znázorněno na dvou tabulích Habakukových. Jak rok 1850, tak červenec 2023 označují shromáždění „ostatku svého lidu“, jak uvádí Izajáš v 11. verši 11. kapitoly. Verš 11 je vložen mezi verše 10 a 12 a oba tyto verše označují vztyčení korouhve světa.

Každý z těchto tří veršů označuje prapor, ačkoli prostřední verš je označuje jako „ostatky“. Tyto ostatky jsou tam shromažďovány podruhé a počet kmenů, z nichž jsou shromažďovány, je osm. „8“ představuje nejen ty, kteří byli v Noemově arše a přešli ze starého světa do nového světa, aniž by spatřili smrt, ale „8“ také představuje ty, kteří jsou osmou církví, jež je z těch sedmi. Dva svědkové ze Zjevení 11,11 jsou ti, kteří byli vzkříšeni. Číslo „8“ je symbolem vzkříšení, symbolem sto čtyřiceti čtyř tisíc, symbolem křtu a symbolem těch, kdo přecházejí z Laodiceje do Filadelfie a stávají se Izajášovým praporem pro národy. Pán vztahuje svou ruku podruhé v letech 1850 až 1865 a znovu v červenci 2023.

V roce 2023 zazářilo nové světlo o sedmi časech, právě tak jako v roce 1856. Období od roku 1856 do roku 1863 představuje dějiny sto čtyřiceti čtyř tisíc, když Pán povolává svůj ostatkový lid jako vojsko.

Izajáš 11,11 dokonale souzní se Zjevením 11,11, které dokonale souzní s Danielem 11,11. Izajáš a Jan zobrazují vnitřní dějiny a Daniel dějiny vnější. Danielova vnější linie z 11,11 probíhá souběžně s Janovou vnitřní linií z 11,11 a Izajáš 11,11 předkládá korouhev vnitřní linie, která povolává jiné Boží stádo z linie vnější. Palmoni svázal tyto pasáže do úhledného svazku, což mohl vykonat jedině Ten, který je Stvořitelem všeho.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

Dialog s umělou informací:

Přikládá svět matematiky číslu „11“ nějaký význam?

Ano, číslo 11 má několik bodů skutečného matematického zájmu a významu (nad rámec toho, že je prvočíslem). Zde jsou hlavní z nich, které matematici a nadšenci do matematiky často vyzdvihují:

11 je páté prvočíslo, nejmenší dvojciferné prvočíslo a první prvočíslo, které je v desítkové soustavě palindromem. „11“ je nejmenší repunit (číslo složené z opakovaných jedniček), které je prvočíslem. Je to jediné dvojciferné prvočíslo, v němž jsou obě číslice stejné. 11, 22, 33, 44 atd. Funguje to pouze u „11“. „11“ je exponentem Mersennova prvočísla. Desetinný rozvoj $1/11 = 0,090909\dots$ má periodu opakování dlouhou pouze 2, avšak $1/11$ je proslulé i jiným způsobem: posloupnost prvočísel 11, 101, 1009, 10007, 100003 atd. se objevuje v diskusích o prvočíslech v aritmetické posloupnosti. Dihedrál ní grupa řádu 22 (symetrie pravidelného jedenáctiúhelníku) je pozoruhodná, protože „11“ je nejmenší prvočíslo, pro něž má dihedrál ní grupa neabelovskou

bezstředovou strukturu významnou v teorii grup. V teoretické fyzice (strunová teorie / M-teorie) se vesmír často modeluje v 11 prostoročasových dimenzích a fyzikové i matematici, kteří v této oblasti pracují, často poukazují na výskyt čísla 11. „11“ je jediné palindromické prvočíslo se sudým počtem číslic (všechna ostatní se sudým počtem číslic větším než 2 jsou dělitelná 11, a jsou tedy složená). To je věta z rekreační teorie čísel.

Závěr:

Ačkoli „11“ nemá stejný hvězdný status jako π , e nebo zlatý řez, opakovaně se objevuje jako nejmenší či první příklad mnoha jevů (první repunitní prvočíslo, jediné palindromické prvočíslo se sudým počtem číslic, raný výskyt v mnoha důkazech a protipříkladech, 11 rozměrů v M-teorii atd.). Ano — svět matematiky tedy považuje 11 za významné číslo.

„Ten, kdo inspiroval Slovo, byl pravým vykladačem Slova. Kristus objasňoval své učení tím, že obracel pozornost svých posluchačů k prostým zákonům přírody a k důvěrně známým předmětům, které denně vídali a brali do rukou. Tak vedl jejich mysl od přirozeného k duchovnímu. Mnohým se nepodařilo ihned pochopit význam jeho podobenství; avšak jak den za dnem přicházeli do styku s předměty, s nimiž Veliký Učitel spojil duchovní pravdy, někteří rozpoznali poučení božské pravdy, které se jim snažil vštípit, a byli přesvědčeni o pravdivosti jeho poslání a obrácení k evangeliu.“ Sabbath School Worker, 1. prosince 1909.

„Takto vedouce od přirozeného k duchovnímu království, jsou Kristova podobenství články řetězu pravdy, který spojuje člověka s Bohem a zemi s nebem.“ Christ's Object Lessons, 17.